

NOSALTRES SOLS!

PUBLICACIÓ ADHERIDA A LA UNIÓ CATALANISTA

OFICINES: CANUDA, 14, pral.

Any I — Núm. 27 — BARCELONA, dissabte, 10 d'octubre de 1931

Preu: 15 cts. — Tallers, Om, 8 - Tel. 19754

EDITORIAL

Prefaci a una actuació

Es innegable que l'estat d'ara del nacionalisme catalanista sofreix una profunda depressió. El nostre moviment nacional de reivindicació fa l'efecte que s'esvaeix, cada dia que passa, dins la confusió present, originada per la política catalana. Tots els partits polítics catalans han tingut interès a presentar el plet català fora de les línies naturals de la seva essencialitat alliberadora. Per altra part, la realitat de la qüestió social l'ha col·locat en segon pla. Avui, el moviment catalanista està pitjor que estava en 1923. En 1923, hi havia tota una matisació de grups catalanistes que, des de la tàctica més moderada fins a la de l'acció directa, completaven el nostre moviment i li donaven, amb tota aquella escalonada política de procediments i de doctrina, una solidesa i una fortitud que avui no té.

Creure que el plet social, aguditzat per la fallida del capitalisme europeu, pot esborrar a Catalunya el moviment i la consciència nacionalista, seria equivocar-se, de la mateixa manera que si es negués importància als moviments socials reivindicadors d'avui. A Catalunya, creiem — com ja s'ha dit — que hi ha dues forces vitals, que són el nervi de la Pàtria: el nacionalisme i l'obrerisme. Totes dues són més importants en l'aspecte espiritual i ideològic, que en el sentit de reivindicació pràctica. Per això predomina dins el camp obrer la tendència radical i revolucionària. Per això ha calgut la influència enorme d'un alt prestigi simbòlic, per a poder arrossegar el catalanisme cap a normes moderades i ben enraonades. Si els obrers catalans haguessin tingut homes de valer, avui s'intentaria seriosament una revolució social a Catalunya. Si no s'hagués desviat al poble de l'únic camí alliberador, a hores d'ara hi hauria plantejada a Catalunya una revolució nacional. Quina de les dues s'enduria l'altra? Nosaltres diem que mai l'obrerisme no tindria força moral suficient per a oposar-se a la llibertat de Catalunya. El nostre nacionalisme no és xovinista, burgès ni reaccionari. Si fos tot això, deixaria d'ésser nacionalisme. Car nacionalisme vol dir llibertat d'una nació. Per això el nacionalisme català és això: nacionalisme alliberador. Més que totes les altres esdevinuts nacionals, a Catalunya se sent l'esclavitud de la llengua nostra, postergada; la bandera nacional nostra, esdevinguda bandera de segon terme; la sobirania nacional, el lliure voler, l'autodeterminació completa, denegades. Anar vers aquesta Independència nacional, ens és una necessitat psicològica, i viurem fora de la marxa natural de la vida, si aquesta lliure sobirania catalana no és aconseguida. Una pregonia necessitat espiritual ens hi mena. L'ànima nacional no té articles, esmenes, ni l'empoc Estatuts. L'ànima nacional batega per ésser lliure: ésser, o no ésser. Viure, o morir.

El nacionalisme reivindicador i l'obrerisme són dues realitats dels temps presents. Tot allò que tendeixi a la desviació o a l'afebliment d'aquestes dues forces, podrà pertorbar, però no reeixirà. Si Espanya creu, referent al plet català, que accedint i tot a l'Estatut de Catalunya, fineix la qüestió catalana, s'equivoca. Els plets nacionalitaris tenen només una sola solució: la de la justícia completa.

Els partits polítics catalans han defugit per covardia, per esperit acomodaticí i per manca de patriotisme, el camí recte. L'Esquerra Republicana de Catalunya ha repetit, si bé amb procediments més mediocres, tota l'actuació de la "Lliga Regionalista" durant la monarquia. Fins en el pla catalanista, ha davallat encara més la nota. No obstant, la subjugació de Catalunya continua la mateixa. S'ha demostrat com la llibertat espanyola i la llibertat catalana eren incompatibles. Cap català no pot sentir remordiments en pertorbar la pau o la llibertat d'una nació que no respecta les nostres. Cap català no deu consentir una preferència de la llibertat espanyola per sobre la llibertat catalana. Anar dreturament vers la consecució d'aquesta llibertat nacional nostra, és el deure de tots els catalanistes, sense distinció. Ara, bé. Quin partit, a Catalunya, representa purament, clarament, únicament, l'aspiració catalanista? Quin grup català, quin sector de Catalunya, aixeca la bandera sola de les reivindicacions catalanes, sense preocupacions ni ingerències de política espanyola? Cap! La "Lliga", com en temps de la monarquia, a més de continuar declarant — cosa que no ens sorprèn — que no és separatista, manté com sempre la seva actuació d'intervenir en l'Estat. L'Esquerra Republicana de Catalunya, la excedeix, en aquests moments, en intervencionisme, prop de l'Estat que oprimeix Catalunya, prop d'un Estat que els seus parlamentaris han hagut d'anar a pidolar de porta en porta pels ministeris i de la fàsis més rastrera, l'almoina d'unes concessions a Catalunya, traduïda finalment en què ens han deixat la porta oberta i que, més que oberta, aquestes concessions hauran de passar per la gatonera. L'Acció Catalana Republicana o Partit Catalanista Republicà deixa d'ésser aquella "Acció Catalana" de la Conferència Nacional de 1923, i també s'introdueix en la intervenció política espanyola. On és el grup integral del Catalanisme? Aquest grup el constitueix la nostra gloriosa "Unió Catalanista". Els patriotes que són al cap d'aquest organisme haurien de tenir, en aquests moments, el sentit de responsabilitat patriòtica que, donada la situació de la política catalana i l'abandonament de la bandera integral, s'imposa.

Sense que la "Unió" deixés d'ésser un refugi ideal i la llar d'aquell foc inextingible del patriotisme pur i intransigent fes caure les parets claustrals; per a escampar el flameig i l'escalף redemptors damunt les multituds catalanistes orfes d'orientació, abandonades pels cabdills, enganyades a gratient, a benefici de la petulància i de la vanagloria personal. La "Unió Catalanista" no són les Bases de Manresa. La "Unió Catalanista" és la pairalia dels abnegats, dels anònims, dels treballadors silencis, dels apòstols de la fe inacabable, dels sacrificats que no aspiren a cap Generalitat ni a cap Casa dels Canonges; dels humils que han sabut fer a la Pàtria el més gran dels sacrificis: el de l'amor, propi. Doncs, bé; aquesta gent patriota ha escrit tota una doctrina. I l'hora ha arribat de què aquesta doctrina prengui consciència en el poble catalanista d'avui; que el verb es faci carn, que la "Unió" alci i tremoli la bandera deixada al mig del carrer...

Heu-vos aquí el deure de la "Unió Catalanista" davant la situació actual. En

La concòrdia no és possible

La concòrdia no és possible ni ho podrà ésser mai entre Catalunya i Castella, puix que Catalunya i Castella són dues races, dos pobles, dues mares, dues pàtries, els fills de les quals podran canviar, podran morir; però les mares-pàtries no són pas mares-dones, cossos de carn i ossos que neixen, viuen, i moren, sinó que són cossos invisibles, que neixen i viuen, però no moren, cossos invisibles formats pels temps, per les vides i les històries dels seus fills, pels fets dels segles, per les sorts, desgràcies.

Dins la història de la mare-pàtria Catalunya hi ha una plana, un fet, en completa relació, puix que és igual, idèntic, amb la història de la mare-pàtria Castella. Aquest fet, en totes dues històries, és a la mateixa plana, a la plana del mateix dia, del dia 11 de Setembre del 1714. Sols hi ha una diferència en els fets d'història a història, i és que aquest fet a Catalunya la dignifica, la glorifica, la fa gran, la fa heroica, la fa sublim. I en la història de Castella hi és una taca, taca de traïdoria, taca de incivilitat, taca de injustícia, de trepitjament del Dret, taca de sang; taca que no s'esborra.

Aquest fet tots el coneixem; és un fet regnant; un home, Felip V, vol erigir-se amo i senyor de tota Ibèria; Catalunya se li oposa, i com aquells creadors de doctrines de l'Orient incivilitzat, que presentaven una nova doctrina o religió i buscaven adeptes per fer "guerres santes" contra qualsevol poble que no la volgués reconèixer o acceptar, en troba, sí, però no perquè els voluntaris, adeptes o allistats creguessin en la doctrina, sinó per la fam de conquerir; de botí, que tots ells tenien; igual a Felip V el segueixen els castellans contra Catalunya, amb les mateixes esperances, amb la mateixa fam de botí, que els homes de l'Orient incivilitzat seguien el creador d'una nova doctrina, contra un poble humil i indefens.

I aquest fet avui se'l vol esborrar de la història, sense fixar-se que aquest fet no és cap problema aritmètic o d'àlgebra, com algú ha volgut comparar, sinó que és una qüestió de races, una qüestió de pobles, de pàtries, que ni el ferro ni el foc no podran trencar ni res no podrà esborrar. Sàpiguen, doncs, que si ens volen obligar a una concòrdia (que nosaltres no respectem mai), la obligació mor en morir els obligats, i la qüestió de les races, dels pobles, de les pàtries, catalana i castellana tornarà a sortir, pesi a qui pesi, sàpiga-li greu a qui li sàpiga greu, perquè ells, vulguin o no vulguin, són els descendents d'aquella gent que en 1714 seguia a Felip V, i nosaltres, vulguin o no vulguin els mals fills, som els descendents dels heroics defensors de la nostra pàtria, que era la d'ells i que hom ni deu no emia el dret de profanar-la, de trepitjar la seva llibertat.

J. ORIOL FREIXES

DOCUMENTAL

Gandhi, a Lancashire

"Nosaltres sols!" té especial interès de posar els seus lectors al corrent dels punts actualment més interessants del plet nacional hindú, arribats al màxim d'importància amb motiu del viatge i estada de Gandhi a Londres.

La integritat i fermesa de Gandhi és un exemple incomparable. Dintre uns termes generosos i cordials, d'acord amb la seva doctrina de no-violència, no ha humiliat l'Índia ni ha posat en ridícul el seu moviment nacional, com han fet els homes representatius de la nostra dissortada Catalunya.

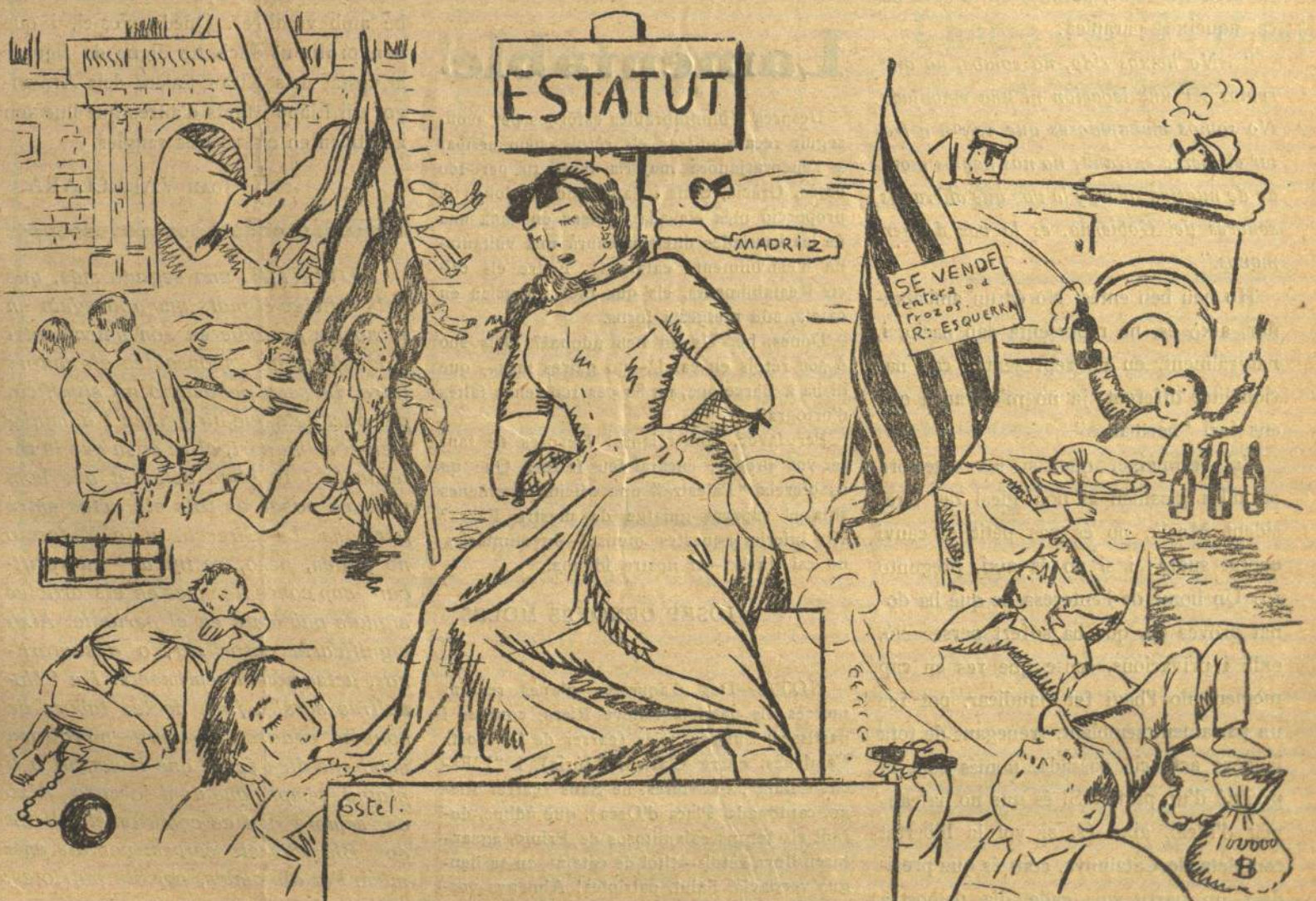
Aquests darrers dies Gandhi ha anat a Lancashire, trist país, anomenat a Anglaterra "terra devastada" — per a dar-se compte personalment dels estralls ocasionats pels seus canons, llunyans — pel boicot hindú als draps anglesos.

Els partidaris de Gandhi donen una gran importància a aquesta visita, que seria part integrant de tota una estratègia, curiosament estudiada. Amb aquesta qüestió de Lancashire, Gandhi guanyaria tot el temps perdut la darrera setmana. El Govern anglès es mostra ferm, ara més que mai a la seva resolució de no parlar de les coses més vitals; i la Conferència de la Taula Rodona ha conegut hores d'una abundància impressionant de paraules buides. Els delegats britànics callaven, i Gandhi els imitava.

Se'n informa, però, que dissabte passat, Gandhi ha pogut ésser més explícit amb motiu d'una entrevista tinguda amb Lord Irwin, qui, després d'haver-lo fet detenir l'any darrer a l'Índia i haver tot seguit consentit una treva, juga avui el paper d'intermediari entre Gandhi i el Govern anglès.

El lloc de l'entrevista ha romàs secret; i Gandhi ha tingut tres hores estrictes de conversa amb Irwin. Cap declaració no ha seguit a aquesta conversa, però hem sabut que Gandhi ha convidat finalment el Govern a posar les cartes damunt la taula. Si les eleccions generals han d'ésser celebrades a fi d'octubre, Gandhi restarà un mes a Londres bo i esperant la formació d'un nou gabinet. Gandhi havia exposat el seu programa al govern, i l'ha comentat, durant el curs de la darrera setmana, per a cada un dels tres partits que constitueixen la Cambra de comuns. Si les incertituds polítiques priven ara el govern de prendre una decisió, no és així igualment per als partits. I Gandhi ha mostrat desigs de restar a Londres per a prosseguir les negociacions, si els partits estan disposats a contreure compromisos concrets per a fer possible un acord basat sobre el programa del Congrés hindú. Gandhi, però, ha absolutament refusat restar més temps a Londres, si les negociacions no sortien d'aquest cercle viciós i continuaven d'avançar a pas de tortuga.

L'actitud de Gandhi no correspon evidentment al fi de la Conferència, que ha estat convocada únicament per a donar al Parlament el seu parer sobre la qüestió de l'Índia. Però des del començament de la Conferència ha fet tot el possible per desfer tot malentès, bo i declarant que ell era a Londres per a obtenir un reconeixement constitucional de la revolució índia, igualment que el que els irlandesos l'havien obtingut fa deu anys; i que si ell no obtenia l'autonomia per via de les ne-

PANORAMA NACIONAL

Els eterns descontents

Els eterns panxacontents

(Continuació de Documental)

Pro-empresonats i víctimes del feixisme polonès

A la nostra Redacció, Canuda, 14, es faciliten fulles per a signatures de particulars i entitats. Es prega a les entitats que vulguin signar-ho, de posar-hi el seu segell col·lectiu. Aquestes fulles seran enviades a l'escriptor francès Henri Barbusse, President del Comitè Internacional Pro-empresonats Polítics de Polònia.

Hores de despatx: Cada dia, de set a nou del vespre.

(Continuació d'Editorial)

aquest moment difícil i tèrbol, els patriotes esperen el pròxim Consell General de la "Unió Catalanista", com una esperança de redreçament nacional.

Deia Lamartine a Sainte-Beuve: "Tinc necessitat de què em cridis amb la teva campana d'argent". Catalunya té necessitat d'oír la veu pura de la Pàtria irredempta. Catalunya té necessitat d'ésser sotraguejada per una febre espiritual, que purifiqui la materialitat que hi han escampat els mercaders del temple. La joventut patriota que puja té necessitat de veure en els rengles del nacionalisme el sacrifici incessant que durà la deslliuració de la Pàtria i no l'oportunisme groller i baix i la vocació perpètua pel càrrec ben retribuït.

VIBRANT

Comentari

Lluny de mi el pensament de judicar l'actuació del President actual de la Generalitat. El meu judici, autoritzat o no, bo o dolent, no faria més que afegir llenya al foc que ja crema i consumeix, poc a poc, el prestigi d'aquesta figura que quedarà plasmada i degudament judicada en la història de Catalunya. No: no em considero jo prou per a judicar la seva actuació; sols posaré de relleu un fet, que tant pot demostrar que les seves idees no siguin les mateixes d'antany, com pot demostrar que l'home més enter, l'home més enèrgic que ha tingut Catalunya d'un temps ençà, estigui presoner d'un partit polític (?) format per quatre ambiciosos.

En el primer dels casos, no crec possible que els meus comentaris facin canviar de parer el President Macià; en l'altre cas pot ésser que, si tothom hi ajudés, aconseguiríem deslliurar-lo de certa gent que el volta i no el deixa obrar segons els seus probables impulsos.

Em refereixo a l'avui ja potser passat de moda discurs que va fer el President en ocasió del lliurament d'aquell migrat Estatut, davant el president del Govern espanyol. Segons els ideals que hem tingut la sort d'aprendre dels seus llavis, no arribo a capir, posades en la seva boca, aqueixes paraules:

"...No hemos sido, no somos, no queremos ser una legación ni una embajada. No somos embajadores que vayan a tratar en tierra extraña; no nos hemos movido de nuestro solar, y la voz que ahora oís, señores del Gobierno, es la voz de hermanos."

Ho heu ben entès. No és un ambaixador, això és, no representa cap nació, i, naturalment, en no representar cap nacionalitat diferent, ja no m'estranya que ens faci "hermanos".

Cal reconèixer que, si les anteriors paraules plasmen el nou ideal del President Macià, no és pas petit el canvi operat suara; i si no és així, pregunto jo: Un home de l'enteresa de què ha donat proves ell, que ha sofert persecució, exili i privacions, sense que res en cap moment no l'hagi fet claudicar, pot fer un parlament semblant, renegant de tota la seva actuació passada, només sota la pressió d'un partit? Si és que no ha canviat d'ideal, això és, si vol la llibertat completa de Catalunya, com és que presideix un partit que cada dia demostra ésser més espanyolista?

No vull fer dubtar els separatistes que encara hi creuen. Tant de bo partis jo d'una base falsa en fer aquests comentaris i m'equivoqués garrafalment. Tant de bo el President Macià, trencant definitivament amb els que el retenen presoner, tornés a la palestra, per tal d'assolir el reconeixement íntegre de Catalunya. Però fins al present, per dissort, els fets demostren el contrari. Si les coses segueixen tal com ara, a contràcor, però infaliblement, haurem de convenir que Fernando de los Ríos tenia raó quan va expressar un pensament seu amb les següents paraules: "En la vida de los pueblos hay días de turbación moral, durante los cuales los caracteres enteros venden sus opiniones, que, dichas en una idea, constituyen, sin embargo, la vida interior de una nación".

Si, per la nostra desgràcia, aquestes paraules resultessin fetes a mida pel President de la Generalitat, ¿en qui hauríem de depositar la nostra confiança? Que els meus mals averanys no es confirmin és ço que hem de desitjar tots nosaltres, per la llibertat de Catalunya.

ANTONI ZABALA PUJALS

Lamentable!

Després d'innombrables esforços per aconseguir recatalanitzar els rètols, hem arribat a l'encoratjadora majoria d'un 10 per 100 escàs. Gràcia, Sans i Sant Andreu donen la proporció més elevada (potser en cada una de les barriades dites hi haurà una vuitantena d'establiments catalans). Entre els oficis i establiments, els que més anuncien en català, són metges i forns.

Doncs, bé. Us en heu adonat? Dels 200 ó 300 rètols en català—no gaires més—que hi ha a Barcelona, un 80 per 100 tenen faltes d'ortografia.

Per favor, comerciants! Després de tant fer-vos pregar, encara feu faltes? Que no us ofereix "Palestra" una oficina d'estimenes sota el suprem guiatge de mestre Fabra? No inferiu aquestes ofenses—involuntàries, no cal dir-ho—al nostre idioma.

JOSEP GENOVÉS MOLES

NOTA.—Des d'aquestes planes rendim mercès als patricis Esteve Riera, confiter i pastisser; Sunyer, joier (carrer de les Corts Catalanes, entre Claris i Llíria), i "L'Escut Català", queviures, de Sans (carrer Riego, cantonada Plaça d'Osca), que àdhuc, durant els temps calamitosos de Primo, aguantaren llurs rètols—títol de català—en sa llengua vernacle. Salut, patriotes! Almenys vosaltres teniu sang a les venes, no orxata, com la majoria.

Fins En Culí i Verdaguer

Aquest senyor, ex-secretari de "La Protectora", ex-secretari de Assemblies de "La Unió Catalanista", i alt funcionari municipal, també ha volgut exposar el seu criteri per blasmar dels bons patriotes que tingueren el coratge d'arrencar la bandera de l'Estat en un dels actes, en el qual no hi té res a fer, tant si és en règim monàrquic com en règim republicà; si no és pertorbar els actes que entenem han d'ésser únics i exclusivament representats per la gloriosa ensenya que, xopa de sang, va caure vençuda als peus del primer Borbó defensat pels exèrcits que, avui, a pesar de la tan debatuda "concordia", encara tornarien a metral·lar-nos si exigíssim, com tots els pobles mascles, la llibertat integral de la nostra Pàtria.

Aquest senyor no ens estranya que ara surti a la palestra. Es digne de figurar a la colla d'arribistes i afamats de càrrecs de "L'Opinió". Quan els Regionalistes exercien el poder en la Casa Gran, ell, per estar-hi bé i fer mèrits per anar ascendint en la categoria d'empleat municipal, col·laborava a "La Veu" amb aquella prosa inflada i buida que tant el distingeix. Quan En Primo de Rivera va donar el cop d'Estat i va implantar l'odiosa dictadura, l'haguéssiu sentit, per l'Ateneu, els elogis que li dedicava i com trobava bé la tasca dels dictadors; això que ja havien començat a ultratjar ço per nosaltres més sagrat, la llengua i la bandera, i perseguit la flor dels patriotes. No era estrany; manaven a ca la Ciutat els esbirros, i també havia de fer mèrits; no fos cas que perillés el càrrec.

Ara manen els de la flamant Esquerra, i ja el teniu col·laborant a "L'Opinió" per desbarrar contra els fermes i abnegats catalanistes que no es dobleguen ni contradiuen la seva consciència per un càrrec de més o de menys, i tenen l'honor d'ésser combatuts per qui no és capaç del més lleu sacrifici en pro dels ideals que altre temps deia sentir i que la realitat ens ha fet adonar que no li passaven de flor de llavis.

Senyors de "L'Opinió": ara ha d'estar bé amb vosaltres. Quedeu-vos-el, i que bon profit us faci. Es digne de figurar al costat dels Xirau Palau, dels Armengol del Llano i tants d'altres que llueixen i s'atipen en els vostres rengles.

JOAN VALLCLARA

ADVERTIM, una vegada més, que dels articles signats que apareguin en el nostre periòdic en són únicament i exclusivament responsables els autors llurs. La seva publicació no significa, per part dels que dirigeixen i administren el setmanari, altra cosa que la tolerància i la bona voluntat que hom procura posar en tots els actes entre germans. La Direcció ni la Redacció no poden, però, rectificar—ni ratificar—cap concepte emès en els articles signats publicats en el periòdic. Això significaria autoritzar, o desautoritzar, actuacions i sentiments. I a "Nosaltres sols!", fora de les labors de conjunt, cadascú és lliure—no faltava més!—de dir i fer el que li sembli o li plagui, sempre que doni la cara. Això és, sempre que es comprometi ell tot sol. Els odís els servem per als enemics. Per als amics, per als patriotes, és tot el nostre amor.

LA DIRECCIÓ

gociacions empreses, no dubtaria un moment a reprendre la seva campanya d'in-subordinació civil, amb una vigor novella.

S'anuncia, després de la conversa amb Lord Irwin, una altra conversa amb MacDonald el vinent diilluns. Els determinis ulteriors de Gandhi dependran en molt del resultat d'aquesta conversa privada.

L'ombra de Lancashire

Fou un Lancashire trist i silenciós, que Gandhi ha contemplat per primera vegada, avui. Ell restava silenciós i pensatiu, darrera la finestra del tren que l'ha dut a través dels pobles grisos i llòbregos d'aquesta regió industrial anglesa, on milers de teixidors i cents de mils obrers que depenien d'aquesta indústria estan sense feina, des que Gandhi ha iniciat la seva campanya a l'Índia contra els teixits anglesos. Un rengle de fàbriques, i després un altre... Silencioses i fosques, passaven i repassaven davant el seu vidre. Gandhi restava immòbil, com una esfíinx. Va sortir de Londres a les 6 del matí, i va arribar a les 11 a Darwen, població industrial situada a 30 milles al nord de Manchester. Una multitud de "sense-feina", acompanyats de les seves dones i infants, s'havien agrupat darrera el cordó de la policia, per contemplar aquest estrany petit profeta, responsable de la seva misèria. Una curiositat pregonia, i res més... Acompanyat d'agents de la Scotland Yard i d'un destacament de policia, Gandhi pujà a un automòbil i fou conduït a la població de Springvale Garden, per a anar a passar la nit a casa d'un obrer, membre de les Trade Union. Un comitè de recepció, compost d'obers i empleats, el saludà i li desitjà la beningnada.

Una multitud de milers de curiosos ha intentat penetrar en la població, però han estat refusats per un exèrcit de policia que envoltava la comarca.

Gandhi serà rebut per l'alcalde de Darwen, i inspeccionarà algunes manufactures, i parlarà amb els empleats. També visitarà l'Institut obrer, i vol parlar directament amb ells, i examinar les possibilitats de comerg amb l'Índia.

Segons els seus amics que l'envolten, Mahatma Gandhi aspira a un repartiment just. Desitja acordar a Lancashire tarifes especials i preferents, que li asseguraran la part més grossa del mercat hindú; però ell demana la llibertat de l'Índia en canvi. L'Anglaterra no pot tenir-ho tot a la vegada.

(De "Chicago Tribune").

El vaixell fantasma

Episodi del complot de Sir Roger Casement i de la revolta irlandesa de 1916, pel Capità Karl Spindler, comandant del creuer alemany "Libau".

VII

Al primer crit d'alerta, els meus homes ocuparen immediatament les seves llotxes, i es dissimularen els objectes secrets. Nosaltres mateixos, amb el cor palpitant, però exteriorment tranquils, amb les mans a les butxaques, ens passejàvem tot treient xemeneies de fum de les nostres pipes, per la passarella. Des de fora, res no podia trair-nos, en cas que fòssim sorpresos per un creuer auxiliar. Amb aire estúpid, com si fos la cosa més natural del món, miràvem endavant, amb els nostres binocles, i perfectament, com si "fòssim" un vulgar navili de comerç, tocàvem la sirena cada dos minuts, conforme al codi internacional de la boira. Quasi ni mirem el creuer auxiliar. Així naveguem tranquil·lament, un prop de l'altre, durant un temps considerable, sense fer atenció.

Jo haguera volgut saber què pensava de nosaltres aquell creuer anglès. Per poder saber quelcom, sense fer-ho conèixer—car era evident que des del creuer ens guaitaven amb tots els binocles disponibles—, vaig enviar l'oficial segon al gabinet de mapes, i des de la finestra, ell em fa saber les observacions que pot fer: "Bastants canons a proa, i a popa igualment". Aquesta és la primera observació. De mica en mica, sembla que la tripulació del creuer auxiliar s'anima. Homes purgent al pont, i ens guiten. "La nostra situació és agafada d'un cabell"—diu el meu oficial. Mala consolació, en aquell moment! Nosaltres esperem, d'un moment a l'altre, el senyal de l'Anglès perquè ens deturem. Però no es produeix res. Sols faltaria que ens escoltés fins a les illes Feroè! Hom ho diria, car aquesta illa rocosa devia trobar-se a una mitja jornada de ruta. Amb impaciència esperem llargament ço que va a succeir. Quan el rellotge marca set hores i mitja, jo mano, d'una manera ostensible, fer tocar set cops de campana a bord. Durant el nostre trajecte, era evident que no havíem tocat mai aquesta campana. Però ara, era cosa necessària. Els homes del creuer anglès desaparegueren, d'un a un, de la barana del seu vaixell. La idea que "èrem" un petit vaixell carboner brut, els devia guanyar. Altrament, a les vuit, es fa el canvi de guàrdia en la tripulació. Comença a fer-se nit. Perquè el creuer anglès cregui més en la nostra inofensivitat, faig encendre els llums de navegació. Els llibres de senyals anglesos i noruecs estaven disposats a manera de despistar. Havíem preparat també els senyals que havíem de fer en cas de demanar-nos-los. Mes tot fou en va. El creuer anglès semblava no tenir cap desig d'entrar en conversa amb nosaltres. Tampoc no hi havia cap moviment en l'embarcació que fos gens ni mica suspecte. A bord del creuer anglès quedaren alguns oficials i el personal de guàrdia. Era el preludi d'alguna sorpresa, o bé realment el creuer anglès ens prenia pel que nosaltres desitjàvem que ens prenguessin?... Es que troaven natural que un vaixell de la nostra espècie baixés del Pol Nord?... Jo haig de declarar que aquest vaixell anglès el nom del qual no poguérem esbrinar, degut a la boira densa, ha estat sempre el més gran enigma de la meua vida. Què volia? Per què restava així, estúpidament, davant nostre, sense dir-nos res ni demanar-nos res? Heu-vos aquí ço que tots pensàvem, i esperàvem els naturals esdeveniments.

Vuit cops de campana! Canvi a bord! Estava el creuer tan pròxim a nosaltres, que podíem veure a cop d'ull tot allò que passava damunt el seu pont, malgrat que l'obscuritat es feia més i més densa. Ah! Si haguéssim tingut un torpede o bé un submarí amb nosaltres! No es podíam imaginar una ocasió més favorable! Però, tot seguit, ficà el nas dins l'escuma i s'empassà una gran quantitat d'aigua. Mes el creuer seguia prop nostre. A la llarga, ens era convenient saber què meditava contra nostre, i, si era precis, per exemple, demanar-li el punt de situació, pel sistema Morse. Nosaltres podíem rompre el silenci tot pretextant saber el punt, donada l'espessor de la boira que ens n'havia privat. Però veírem bruscament el creuer posar màquina a tota pressa i avançar-nos a una marxa de tres-cents metres. I tot seguit posar barra en ruta sobre la nostra proa, vers el sud-sud-oest. Ah! —pensàrem.— Ve't aquí que la cosa fineix! Però el creuer anglès no pensava tal cosa. Ell s'allunyà de mica en mica vers el sud. La boira era prou espessa perquè d'ell en quedés solament una taca imprecisa. Nosaltres no arribàvem a poder-ho creure. Però ben aviat, allí on es veia solament una taca fosca, no es veí res més. Un crit de joia repercutí pel nostre navili. "Som lliures! Salvats! Salvats!"

Llavors es tractava de fugir urgentment. L'agulla del nostre "Chadburn" saltà a: "tota màquina!"; els focs foren apagats, i ens dirigírem a tot vapor vers el nord-oest. Ell s'havia allunyat a les 20 h. 15, després d'haver-nos escoltat durant una hora.

(Seguirà)

Al·leluia a la sang que vessarem!

Tocaran les campanes de les esglésies, sonaran els xiulets d'alarma, s'oïran els trets dels homes valents, i tot el poble, llavors, s'alçarà en armes, i tots els homes aniran al lloc que els correspon per tal que triomfi allò que defensem.

Hi haurà les metralladores de l'exèrcit opressor pels carrers, hi haurà els soldats enemics custodiant els llocs oficials; però el poble els sabrà rebutjar, perquè amb la seva lluita hi posa l'ideal de llibertat.

Les presons estaran plenes d'homes i de dones, vertaders patriotes que, en oïr el clam de la mare quasi ofegada, no hauran dubtat ni un instant a sublevar-se contra el jou opressor. I els jovesells que tot just comencen a traspuntar en la vida i que comprenen l'esforç dels seus germans grans, també es sentiran patriotes i es llençaran al carrer.

I aquest estarà ple de sang, potser calenta, i aquest estarà cobert de cossos de valents, tant dels uns com dels altres; car amb la mort tots seran germans, i vers aquest camí anirem tots nosaltres, i pels fossars i per les places i per tots els llocs de la nostra terra, hi haurà cossos llaterats, cors generosos que ja s'hauran deturat en el transcurs de llur batec, i aquesta sang vessada pels fills de la mare oprimida amararà les pedres, perquè d'aquesta manera s'infiltrarà en la terra i traspui en la rosada del patriotisme veritable. I aquesta rosada s'escamparà per l'atmosfera, i aquesta portarà arreu del món el sentiment nacionalista, l'anhel d'independència.

I aquest jorn, germà català, vindrà, perquè és necessari que hi sigui pel triomf de la nostra causa; no en pot ésser d'altra manera; i així com els nostres heroics avantpassats caigueren defensant la nostra pàtria, nosaltres també caurem, vessant la nostra sang i obrint-nos el pit per donar el cor a la mort, perquè ella mateixa en faci ofrena generosa a la pàtria. Creu-me, germà, que aquest camí que prediquem, serà l'únic, el més factible per al triomf de la nostra sospirada llibertat.

I ensems que serà el més sincer camí,

serà també el més pur homenatge als que caigueren, als que la diada de l'11 de setembre de 1714 donaren la vida per defensar el nostre terror.

Germà, tu que sents l'amor per tot allò que és Catalunya, cal que també el sentis per tot allò que és sacrifici, i, més encara, per allò que vol rebellir, aixecament d'un poble en armes, per tal que d'aquesta manera els supervivents a la revolta i els seus fills trobin la pàtria lliure, i els sigui més factible el poder-se governar tots sols, com cal, com deu ésser, perquè triomfin tots els ideals nobles.

I serà, com ja he dit, la rebellió el més pur homenatge que podrem fer als màrtirs de l'ideal. Si els estimem, hem de voler imitar-los en ço mateix que ells feren; i per això, germà, jo et dic que l'únic camí, que la millor ofrena que els podem fer, és dir-los sincerament, amb el més gran amor, que nosaltres també sabrem ésser dignes de morir per la pàtria, no sols en un llit, voltat dels familiars, sinó també, si cal, en el camp de batalla, empujant l'arma, o bé defensant-nos cos a cos, dels enemics que el Govern opressor ens posarà al davant perquè ens matin.

I si ells vessaren llur sang defensant la pàtria i per aquest motiu els homenatgem i els tenim com a herois, nosaltres, si volem ésser fills dignes de Catalunya, serà precis també que vessem la nostra.

Per això, germà català, crido jo Al·leluia!, perquè amb això vull dir que la nostra sang vessada serà el signe de la llibertat de Catalunya, de la deslliurança de la nostra pàtria. I de la mateixa manera que en morir els nostres avantpassats pels carrers de la nostra ciutat, ells feren que la seva gesta servís perquè nosaltres sentíssim més pregonament el desig de llibertat, la nostra sang ha de servir perquè aquesta llibertat sigui per sempre, és a dir, que morint tots els que es rebel·lin, quedi segellada la deslliurança completa de la nostra pàtria; i això és precisament ço que volem, i això, germans catalans, és ço que vol Catalunya; i si no, vegeu-ne l'exemple en els caiguts, que ells, abans que tot, sentiren que es

devien a Catalunya, i per ella saberen morir.

Nosaltres, germans catalans, i tu també, hem de voler que de totes passades triomfi l'ideal de llibertat, i tu i jo i tots els que volen ésser els més dignes, hem d'estar preparats per quan sigui el moment d'anar allà on calgui.

I davant d'aquesta lluita que s'atansa, i mentre esperem el jorn que ens alçarem, hem de procurar que siguin molts els que ens vulguin acompanyar, i els hem de fer veure que l'homenatge que volem retre als màrtirs no són flors i coronetes, sinó que ha d'ésser sang i més sang, perquè així pagarem més fermament la nostra llibertat, perquè així la nostra sang s'ajuntarà amb la dels germans caiguts; les flors no es poden ajuntar; sols poden portar flaire; però crec que el millor perfum ha d'ésser el de la nostra puresa en l'ideal que defensem, i com lliris immarcescibles, com flors d'ideal, hem de vessar la sang, i aquesta serà beneïda, perquè ella serà el signe d'unió entre el sacrifici i la llibertat.

L'homenatge, germà català, als màrtirs del 1714 ha d'ésser la revolta del nostre poble; ha d'ésser el de reconquerir la llibertat de la mateixa manera que

ells la defensaren; i si ho fem així, podem estar segurs que haurem oït el clam, el prec de Catalunya, d'aquesta mare que deu estar joiosa de tenir al seu entorn els idealistes que han caigut defensant la santa causa de la deslliurança de la pàtria; i si volem nosaltres estar també dins el cor d'aquesta mare, hem de fer-nos el pensament que hem de vessar la sang, hem de separar-nos dels nostres, per fer-ne ofrena sincera a Catalunya.

Al·leluia a la sang que vessarem! Germans catalans, perquè ella ha d'ésser el pagament de la nostra llibertat, el més pur, el més sincer homenatge a aquells homes que, sota els plecs de la bandera de les quatre barres de sang, junt amb la del sacrifici, saberen caure, abans d'ésser vençuts per la coacció.

Al·leluia a la sang que vessarem, i la que han vessat, perquè així com aquesta ha servit per a fer-nos sentir l'ideal nacionalista, la que vessarem servirà per refermar la llibertat completa de Catalunya. Germans caiguts! Si ens espereu, aviat veureu com el nostre cor, com el nostre cos vindrà amb vosaltres.

Al·leluia! Al·leluia, germans, que ben aviat ens veurem!

UN PELEGRÍ

Mistral, vindicador de Provença

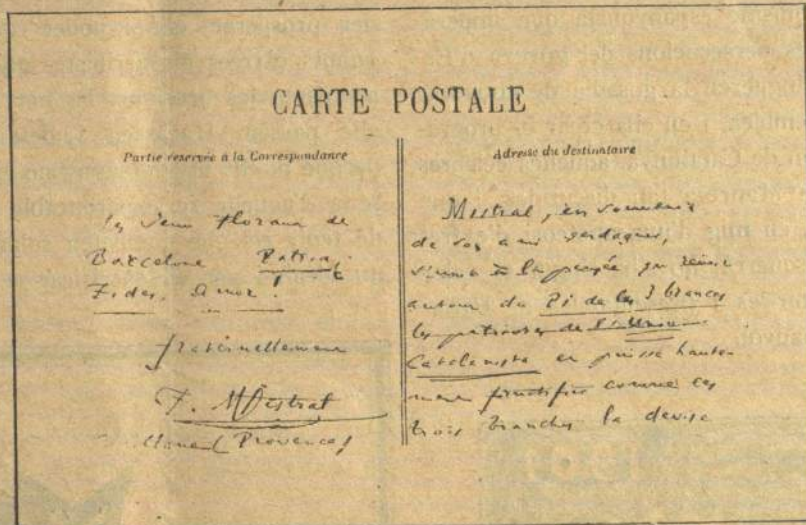
Els pobles caiguts sota el jou centralitzador d'un imperi sofreixen un decaïment, quasi en absolut, de la seva espiritualitat.

La llengua llavors s'acull, esmaperduda, als llavis purs i valents de la pagesia, mentre la ciutat resta embrutida sota les potes dels cavalls de l'invasor victoriós...

Per això nosaltres recordem i enaltim la memòria d'En Frederic Mistral, qui,

tral. — "Records d'infantesa". — Trad. T. Garcés).

Aquestes paraules sentencioses que copsen l'amargor, la rebellia, d'un patriota, ens omplen d'esgarriances de goig, en veure que és la veu d'una llengua germana que es redreça, que l'aligot del seu escut encara aleteja i ens crida a nosaltres, a tots els pobles dissortats del món, a què rebutgem les vanitats de la moda,

en glorificar la llengua de la seva terra, feia ressorgir tot un poble. Fou el ressorgiment de l'ànima d'un país que feia sentir als altres les vibracions dolcíssimes de la seva veu, temorega encara, però noble i conscient, que enfosquia la glòria de l'invasor.

Es tot un plany profund que s'aixeca, car, com deia Mistral: "Es amb aquests contes, cançons de dida i rondalles, que els nostres pares, en aquella època, ens ensenyaven a parlar la bona llengua provençal; mentre que ara la vanitat ha fet presa en la major part de les famílies, i hom ensenya els infants amb el sistema (francès) del senyor Doumas. Així esdevenen petits ignorants, que són, en el país, com criatures trobades, sense lligams ni arrels, car és moda, avui, de renegar de tot el que sigui tradició" (Mistral).

les conveniències d'esclau, per a dreçar-nos joiosos i afanyosos, car és amb la nostra llengua, la que ens parla la mare, la que ens conta ses rondalles l'avia, car és amb ella que podrem esdevenir homes, que podrem rebutjar la ignorància, puix és ella, amb la seva tendror, que penetra ben dins de la nostra pensa, tot il·luminant el camí del saber.

Oh! poeta de la Provença. Frederic Mistral! Com hauries pogut cantar "El Mas dels Lledons" de la teva immortal "Mireia", si haguessis emprat una llengua forastera! Com hauries pogut dir aquesta bella tonada, car les paraules saltan harmoniosament a les orelles:

Tot desfullant branques novelles, canten, canten, les joveselles! Mireia cull la fulla, de maig un bell matí.

Patriota catalana!

Si vols la llibertat de la teva Pàtria, protegeix

"Nosaltres Sols!"

Si estimes la dignitat de Catalunya, fes subscripcions per

"Nosaltres Sols!"

Si vols fer obra d'apostolat entre les teves germanes de Pàtria, escampa nombres de

"Nosaltres Sols!"

Si estimes les actuacions abnegades i generoses per Catalunya, ajuda econòmicament

"Nosaltres Sols!"

Aquell matí, per arracades, a ses orelles ha penjades dues cireres acoblades.

Aquell matí Vicens passava per allí.

("Mireia". — Cant Segon. — Trad. de Maria Antònia Salvà).

Cal fixar-nos que al fet de dir-ho amb la seva llengua s'ha pogut traduir en la nostra, sense perdre la frescor, aquest sentiment d'amor que satura aquests versos. Es que la foguera de l'amor patriòtic atia aquell gran provençal, era la rebellió de la seva ànima que no s'ajupia a la supèrbia centralista, i ho aconseguí. Els poetes francesos, els més grans de l'època, s'admiraven i restaven meravellats davant d'aquella puresa tan senzilla, tan humana, tan sublim.

I és que les ànimes dels pobles tenen

una sublimitat insuperable, tenen aquella voluptuositat de les coses belles que omplen l'esperit de serenor. Tenen la llum del saber de la raça, puix el seu sentiment és una onada que tot ho abassega, i s'ho fa seu, per a triomfar finalment.

R. DALMAU I FERRERES

ESTUDIS D'ORGANITZACIÓ L'home d'acció i el cap

pel General Rampont

(Continuació)

El valor de la imaginació, el judici i la voluntat.

Desenvolupament de la imaginació

El procedir del problema suposat resolt reposa damunt dels recursos d'una forta imaginació, alimentada pel do de les imatges.

La imaginació és la representació viva de les realitats que té a la vista, o bé que sols coneix per referències.

Es precis, primerament, pel cap, la facultat d'animar les dades que recull. Les seves construccions no esdevindran útils fins que elles es refondran damunt d'una visió precisa i completa de la realitat.

El mitjà més bo d'intensificar aquesta visió de les coses és l'observació atenta, i, sobretot, el dibuix que es desenrotlla procedint metòdicament, i anant d'un sol objecte als conjunts, cada volta més complexos.

(Seguirà)

Vademècum nacionalista

- El dret natural de l'home és de llibertat i d'igualtat.
- La societat solidaritza l'home a d'altres homes. Es un fet de civilització.
- Emperò no per això la societat deixa d'ésser un estat adventici de l'home.
- La societat implica deures. Emperò no implica renúncia dels drets.
- Els deures i els drets són correlatius.
- No hi ha deures legítims allà on hi estan detentats o negats els drets humans. En aquest cas, només hi ha tirania.
- Contra la tirania, tota subversió és legítima.
- La nacionalitat és, dintre el concert de les nacions civilitzades, el mateix que l'home és dintre la societat.
- Car les nacionalitats tenen el seu dret natural, que també és de llibertat i d'igualtat.
- Tot el que detenti el dret natural d'una nacionalitat és tirania imperialista, que no la justifica cap estat adventici.
- Una nacionalitat que tingui negat, detentat o sotmès el seu dret natural, no té cap deure legítim envers la nacionalitat o societat de nacions negadora, detentora o hegemònica. I té legitimada, per endavant, tota subversió.
- Els deures i els drets, tant individuals com internacionalitzants, són correlatius.
- Catalunya no és una modalitat intranacional espanyola. Es una nacionalitat sotmesa per força a l'Estat plurinacional espanyol, que li nega, detenta i sotmet el seu dret natural. Aquesta situació de Catalunya constitueix un fet adventici de tirania imperialista. Legítimament, Catalunya no té cap deure envers Espanya. Al contrari. Té legitimada tota subversió.
- Ara, tu, català, reflexiona. Amb motiu de l'Estatut, ja has vist Catalunya en quines condicions d'inferioritat ha estat tractada. Quantes renunciacions no ha implicat, i quantes n'implicarà!
- Els que vulguin sostenir el dret natural de Catalunya amb tota la seva integritat, cal que s'agermanin. La Pàtria en té necessitat creixent.

NOSALTRES SOLS

A propòsit d'un front únic nacionalista

D'un quant temps ençà, hom parla amb assiduitat sobre la conveniència d'anar a una Federació d'entitats o nuclis nacionalistes. Cal, en efecte, propulsar la convergència de tots aquells elements la finalitat objectiva dels quals és la llibertat de la Pàtria. En aquest sentit, "NOSALTRES SOLS!" no defugirà l'entesa d'acoblir en un sol sector les diverses forces nacionalistes, sense renunciar, emperò, a les normes peculiars de cada un d'aquests nuclis patriòtics.

Entre "NOSALTRES SOLS!", "Pa-lestra", "Estat Català" i algun dels grups escadussers emplaçats en la vida plàcida de les moltes entitats catalanistes, es podria, conjuntament, iniciar una forta embranzida vers l'estructuració d'un organisme netament nacional. Mes, és precis que abans d'integrar tal estament, cadascú es consideri despulat de tots aquells prejudicis personals que sovint dificulten la bona marxa d'una organització. D'altra manera, seguint les petjades dels anys 17 al 23, l'actuació separatista tornaria a produir-se amb els mateixos defectes.

Al·lisonats per la cooperació que havem tributat a la Causa de Catalunya, ens dolidria, certament, que la tasca d'aquest acoblament anés prosseguida de resultats adversos. Cal que reflexionin alguns dels nostres companys que no conviuen amb "NOSALTRES SOLS!", però que, a l'igual que nosaltres, han estat sorpresos per l'actitud deslleial dels actuals dirigents d'una determinada tendència política. Per això recomanem als amics un breu repàs al moviment nacional d'aquests darrers anys.

Després que a Barcelona fou confeccionat el cens de la Federació Democràtica Nacionalista, Macià patrocinà una candidatura a eleccions municipals amb la venia d'uns 600 adherits. Fou aquesta la primera i única vegada que els nacionalistes autèntics es llançaren a la política electoral, sense poder aconseguir un lloc al Consistori. Tal derrota, causà tanta contrarietat a Macià, que aquest, oblidant compromisos de partit, abandonà la Federació per espai de més d'un any, després del qual determinà incorporar-s'hi, altra vegada, per no trobar en cap més sector del catalanisme un acolliment tan fraternal com en aquell humil Casal del carrer de Sant Honorat. Molts d'aquells homes, avui disciplinats a l'ideari de "NOSALTRES SOLS!", es lliuraren per Macià a l'actuació intransigent dels anys 17 i 19; i, pel 23, haurien pogut evitar la insurrecció militar, si el nostre ex-company s'hagués trobat al lloc que li corresponia. En 1922, quan érem menyspreats irònicament pels regionalistes i pels pseudonacionalistes d'Acció Catalana, Macià ens deia, tot imponent: "Desconfieu dels espanyols, tant si són de la Lliga com si són d'Acció Catalana! Cal que en el successiu ens diguem separatistes, tal com ens anomenen!" I, tenint en compte la bonhomia de les seves paraules, posàrem la fe en la creació d'una organització patriòtica, per la qual han desfilat homes de solvència ideològica reconeguda molt enllà de Catalunya, però que davant del quixotisme imperialista de Macià, optaren per quedar-se a l'ombra de la inactivitat. Amb tot, entrat el setembre de l'any 23, tancats en la disciplina de Macià o al marge d'ella, "Estat Català" comptava amb més de 2.500 afiliats dintre del Principat.

La Dictadura espanyola fou convenient per al macianisme inoculat a l'estructura d'"Estat Català". Retraïments per ací i desercions per allà, induïren alguns subordinats a celebrar l'Assemblea de Perpinyà, on Ventura Gassol fou consagrat cap de l'exèrcit català a França. Sotmès a la disciplina de Macià, el ritus de Gassol fou: "Bé, Macià; d'això, ja en parlarem!"

L'Assemblea de Perpinyà hom pot dir que marca la fita de descomposició moral d'"Estat Català". Fidels a tota disciplina patriòtica, però disconformes amb l'esperit dissolvent de certs elements directius, creguérem convenient posar en les pròpies mans de Macià el fruit recollit al Casal Democràtic Nacionalista. Més enllà de la frontera, l'adulació, per una part, i, per altra, necessitats d'ordre material d'alguns exiliats, motivaren un comentat

viatge de propaganda per terres d'Amèrica, de retorn del qual, un estol d'amfibis acabà per liquidar la contribució dels patriotes d'Ultramar i, àdhuc, les reserves de la Beneficència Catalana.

Posteriorment al gest ingenu de Prats de Molló, quan "Estat Català" no comptava ací més que amb una vintena de voluntaris a les ordres de Jaume Agudé, intentàrem, altra vegada, fer reviure la germanor patriòtica dels companys escampats arreu de Catalunya, amb el convenciment que ni a França ni a Bèlgica ni a l'Amèrica no hi havia tremp suficient per a deturar la davallada ideològica. Més tard, liquidada la monarquia espanyola, hauria estat fàcil aplegar els patriotes, majorment quan el nostre poble semblava decantar-se, obertament, cap al separatisme pur; però altra vegada l'oportunisme exhibicionista de Jaume Agudé, tot aprofitant la simpatia que Macià gaudia entre la classe obrerista, sortia amb l'estirabot d'un Centre Català d'Esquerres, en l'actuació del qual es dibuixava la visió equivocada de clares pretensions. Heu-vos ací l'obra magna de l'arribisme polític.

Homes com Companys, Casanoves, Agudé, Aragai, Campalans, Marcehi Domingo, etc., etc., que deixaren morir per consumpció, l'Esquerra Catalana quan aquest partit reclamava sacrifici, ara que la concòrdia ponentina envaeix la mentalitat de Francesc Macià, no és gens estrany trobar-los confosos en la política de l'Esquerra Republicana de Catalunya, amb una multiplicitat de càrrecs no superada en època de la dictadura espanyola. És, certament, d'una habilitat manifesta

el transformar l'"Estat Català" en l'escambell ingenu d'un Estatut autònom que jamai cap poble oprimat no ha tingut la gosadia de presentar com a reivindicació nacional.

Els dirigents de l'Esquerra Republicana estan mancats, en la seva majoria, d'escola catalanista, i, els que la tenen, n'han fet deixament com uns vulgars apostates del nacionalisme. Molts d'ells, diàfanament dubtosos en catalanitat, no senten cap sufocació d'haver militat en la fòbia catalanista. En llur actuació espanyolíssima, no es cansen de repetir la tornada de Macià: "Nosaltres no ens considerem pròpiament catalans, ans bé som ciutadans espanyols que vivim a Catalunya." Voleu un reneç més incongruent? Ni d'Acció Catalana ni de la Lliga Regionalista, no hauriem esperat mai tanta retrogradació en matèria de dignitat ciutadana.

Fem aquestes sinceres manifestacions, perquè ens dol en la nostra ànima de patriotes la inconseqüència ideològica de certs elements que es diuen nacionalistes, en aixopugar-se oficialment a l'ombra de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Nosaltres no creiem que tals elements puguin integrar el front únic nacionalista. Així ho fem constar els que no ens podem resignar a recaure a la mercè del primer arribista inclinat a la fatxenderia política. "Nosaltres sols!", ja ho hem dit, corroborarà tot projecte de Federació; però a fi de no ésser víctima de cap més deslleialtat patriòtica, interessa a tots de subordinar tot criteri personal i de partit a la disciplina emanada d'una Assemblea Nacional on el programa mínim estigui basat en la independència de Catalunya.

L. E.

BATECS

La "Unió Catalanista", en el passat i en el futur

Tots els que fa anys lluitem per la llibertat de Catalunya, sabem bé prou la tasca realitzada per la benemèrita "Unió Catalanista" des de la seva constitució. Ella fou qui aplegà els catalans de bona voluntat, que sentien el catalanisme, incipient encara i com una idea particular; ella els aplegà i, aprofitant el principi de desvetllament que iniciaren els poetes del dinou, començà aquella tasca d'apostolat per arreu de la nostra terra, aquella tasca que no s'hauria d'haver abandonat jamai, puix és la que millors fruits donà i donarà sempre; aquella tasca que creà un nucli de catalanistes "cent per cent", com es diu avui. Aquell nucli de catalans, en mig de la indiferència de la majoria dels germans que no capien aquell anhel reivindicador, voltats d'un ambient hostil, del caciquisme espanyolista que imperava, de les persecucions del govern d'Espanya, tingueren la gosadia de convocar una Assemblea, i en ella crear el programa mínim de Catalunya, aquelles cèlebres Bases de Manresa tan discutides, i que avui dia, en mig d'una apoteosi d'extremisme esquerrà, no s'ha tingut el valor de sostenir-les i presentar-les al Parlament espanyol.

En altres assemblees la "Unió Catalanista" va anar adoptant acords, per a fer una Catalunya lliure i humana i fent que dintre els seus rengles hi poguessin tenir cabuda tots els homes de diferents pensaments en qüestions religioses i socials, però units tots pel foc de l'amor a Catalunya, a la seva llibertat i a la llibertat dels catalans. Quina entitat hi ha, a Catalu-

això que veiem que, malgrat els anys, la Unió Catalanista no envelleix; per això veiem que es manté sempre amb tota no idealitat, perquè tots els actes de la seva vida fins pels seus adversaris; perquè ella conserva, en el seu si, la puresa dels seus ideals, perquè tots els actes de la seva vida són encaminats solament a vetllar per Catalunya i la seva dignitat, i perquè amb ella està sempre la joventut no contaminada amb el narcòtic de la política, aquesta joventut que li dona saba nova.

Però jo avui, des d'aquest recó humil, gosó demanar als homes de la "Unió Catalanista" que, davant l'actual desorientació, davant la claudicació de tots els partits polítics catalans que s'ajupen fins a terra per recollir les engrunes que

llencen de la taula del Parlament espanyol, faci una crida als catalans de cor i empengui novament una croada per tot Catalunya, per desvetllar els nostres germans i catalanitzar-los, i continuar aquella tasca d'anys enrrera de fer catalans conscients. Avui ja som legió, i, per tant, la feina a fer serà més fructífera. Jo gosó demanar a la "Unió Catalanista" que aixequi novament aquella gloriosa bandera de les nostres dones, i, amb ella per guia, torni a la batalla per Catalunya. La "Unió Catalanista" és la indicada per aplegar tots els catalans disconformes amb la farsa que es juga ara, i formar el vertader exèrcit de Catalunya.

SOLUS

La guillotina de l'Esquerra

La gestió nacional, política i administrativa de l'Esquerra Republicana de Catalunya està plena d'errades de tota mena i de tots calibres. L'únic encert que ha tingut des del 14 d'abril, és la seva abstenció en les eleccions de diumenge proppassat; encert dels seus dirigents, que no resultà complet, per l'actuació de molts dels seus dirigits.

Això, encara que sigui una veritat de tothom coneguda, no ho reconeixen pas els afiliats a l'Esquerra, car per a ell; no són fracassos, sinó èxits, la caiguda de la República Catalana, la redacció de l'Estatut, la seva presentació, les seves aliances amb extremistes, l'actuació dels seus diputats, les eleccions de la Generalitat, la protecció als diputats "cuneros", l'agabellament de càrrecs retribuïts i honorífics, la desastrosa gestió municipal, el seu amistançament amb els degenerats servidors de la dictadura, etc., etc.

Tot això, per ells, són èxits: per sort, el dibuix que publicarem en el nostre número anterior, es veu que va obrir-los les potències, i en una manxeta del seu diari, corresponent al diumenge passat, reconeixen que s'han equivocat una vegada. L'únic error de l'Esquerra, diuen, ha estat de no muntar una guillotina. Si la reacció aixeca el cap, la muntarem!"

Els creiem capaços de fer-ho, sempre que els guardin les espatlles la policia d'assalt, la guàrdia-civil, els mossos d'esquadra i l'exèrcit espanyol i facin la feina els altres, puix com això de les guillotines és una cosa molt delicada, segurament tenen por de tallar-se els dits. Si no fos aquest perill, segurament que s'atrevirien a muntar-la, ja que essent la pena de mort i la guillotina coses molt antiquades, estan molt en caràcter entre gent reaccionària.

Ara, bé; si sense prendre mal arriben un dia a muntar-la al cim de Montjuïc o al Camp de la Bota, ¿què en faran? Dónen a entendre que tallaran caps de reaccionaris. Però, qui són els reaccionaris? Per nosaltres són tots aquells que reneguen d'un ideal més perfet, per a adoptar-ne un de més imperfecte, i, per tant, l'Esquerra Republicana, que havent defensat la independència, ara brega per la

dependència. Mes és segur que la gent de l'Esquerra no muntarien la guillotina: per a tallar els seus propis caps, car, per reaccionaris que siguin, ells no s'ho creuen pas.

¿Seria pels de la "Lliga"? No és de creure, quan són germans en procediments oportunistes i quan han fet els possibles per donar-los el primer lloc en les eleccions del passat diumenge.

Tampoc no seran els jaumins, ja que "L'Opinió" ens assegura que, "El problema religiós a part, el jaumisme no ha estat cap partit reaccionari".

No creiem que els que ara manen tinguin per reaccionaris els comunistes, socialistes, anarquistes ni sindicalistes.

¿Seran els monàrquics? De cap manera. Per ara, els Vivers i els Montsenys segueixen gaudint tranquil·lament dels profits que els han produït llurs traïcions, i tot el peix menut de les "Unions Patriòtiques", viu aixoplugat a l'ombra de l'Esquerra, i gaudint com gaudeix dels pressupostos municipals, no és fàcil que, per ara, vulgui posar el seu cap en perill.

Si nosaltres no sapiguéssim que personatges directius de l'Esquerra Republicana de Catalunya ens tenen per anarquistes; sabent com sabem que altres esquerres de baixa categoria ens diuen reaccionaris, potser ens creuríem que això de la guillotina anava per nosaltres; però plantejant tots els sil·logismes que les regles de la Lògica puguin suggerir-nos, sense barrejar de sofismes, podem quedar tranquils que per més que la baixa Esquerra ens maltracti de reaccionaris, l'alta Esquerra, que és la que té tota la responsabilitat actual i històrica, mai no donarà permís perquè es guillotini per reaccionaris els que ella creu anarquistes.

En resum, si l'Esquerra planta guillotina, no sabrà quins caps tallar, i en conseqüència, nosaltres els aconsellàrem que no repetissin aquestes bajanades de botxí setecentista; puix, al cap i a la fi, en jocs d'aquesta mena, els únics exposats a rebre són ells, el dia que el poble es doni compte que l'han enganyat com un xai.

A. MALLSOL

Imp. d'Antoni López, Om, 8, Barcelona

NOSALTRES SOLS!
Agrupació adherida a la Unió Catalanista

Per avui, dissabte, 10, a les deu de la nit, són convocats tots els socis de "Nosaltres sols!" a reunió general extraordinària, per a tractar dels següents assumptes:

PRIMER. Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

SEGON. Lectura dels treballs que la ponència especial sotmetrà a l'aprovació de l'Assemblea General.

Hom prega a totes les delegacions de "Nosaltres sols!" que tinguin a bé trametre llurs representacions a la referida reunió.